

Detektiv Kjelsson

Smrt na ostrově Laesø

Daniel Janů

Splendidum družstvo

DETEKTIV KJELSSON

Smrt na ostrově Laesø

DANIEL JANŮ

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

COPYRIGHT

© Daniel Janů

DETEKTIV KJELSSON

Smrt na ostrově Laesø

Cover © Lenka Mothejzíková

Autor: Daniel Janů

Vydalo: Splendidum družstvo

První el. vydání

Vrážné, Hynčice 2020

Česky

978-80-88394-72-3 EPUB

978-80-88394-73-0 MOBI

978-80-88394-74-7 PDF

Obsah

Úvod

1. Aalborg, kriminální oddělení, 10:34, 23. dubna 2019
2. Sjaellandsgade, byt Saffi Romstromové, 11:42
3. Sjaellandsgade, byt Saffi Romstromové, 12:54
4. Sjaellandsgade, byt Saffi Romstromové, 16:21
5. Hotel SHAAP, 17:22
6. Aalborg, kriminální oddělení, 08:34, 24. dubna 2019
7. Frederikshavn, přístav
8. Ostrov Laesø, Vesterø Havn, přístav
9. Laesø Saltsyderi
10. Østerby, Tyvhulvejen
11. Vesterø Havn
12. Aalborg, kriminální oddělení, 18:19
13. Aalborg, kriminální oddělení, 08:21, 25. dubna 2019
14. Švédsko, Göteborg
15. Výslechová místnost
16. Kancelář plukovníka Danielsona
17. Fridkullagatan 24, o půl hodiny později
18. Fridkullagatan 24, o dvě hodiny později
19. Kriminální oddělení, 16:42
20. Vitmossegatan 27

Doslov

Úvod

Poté, co se seržantka Romstromová probírala z kómatu, začal jí kapitán Kjellsson navštěvovat v nemocnici v Aalborgu každý den. Dělala pokroky a za deset dní byla schopná se o sebe postarat bez jakékoliv pomoci. Po rehabilitaci, kterou v nemocnici prodělala, byla brzy propuštěna do domácího léčení... ale něco se změnilo.

1. Aalborg, kriminální oddělení, 10:34, 23. dubna 2019

První pracovní den po velikonocích vstoupila seržantka Romstromová za doprovodu kapitána Kjelssona do kanceláře majora Admunsena.

„Vítejte, seržantko!“ vyhrkl nadšeně major. „Vás také rád vidím, kapitáne. Z Kodaně na vás přišla jen samá chvála.“

„Děkuji.“

„Posaďte se,“ pobídl oba Admunsen rukou ke svému stolu.

Předpokládal, že se Romstromová vrátí do práce. Jaké bylo jeho zklamání, když přinesla svou výpověď.

„Chcete odejít?!“ vyhrkl překvapeně major.

Romstromová jen kývla.

„Vy k tomu nic neřeknete?“ podíval se na Kjelssona.

„Je to její rozhodnutí,“ odvětil.

Pche!

„Myslel jsem, že se vrátíte!“ otočil se jejím směrem. „Zrovna máme takový lehký případ. Úplně vhodný na rozjezd.“

„Měla jsem čas o tom přemýšlet. Být v kómatu není nic, o čem by mohl člověk vyprávět s úsměvem na tváři, a kolegové se budou ptát...“

„...nevšímejte si jich!“ vyhrkl major.

„Rozhodla jsem se, že odejdu!“ řekla důrazně, aby bylo jasné, že to myslí vážně.

Major Admunsen pokynul hlavou a s pohledem na Kjelssona zkonstatoval, že právě přišel o skvělého policistu.

„Volal jste, že něco máte,“ pronesl kapitán.

„Ano,“ pokynul hlavou. „V hotelu SHAAP byla pobodána...“

„...známe totožnost?“

„Jistě! Rebecka Hakkansenová, věk 25 let. Leží v místní nemocnici. Její ošetřující doktor se jmenuje Abul Mauhena,“ odvětil.

Pak se zarazil. Podíval se na Romstromovou, která to hned pochopila a zvedla se od stolu. Už nebyla členem kriminálního oddělení, proto by neměla slyšet nic o případu.

„Počkej na mě na chodbě. Hned jsem za tebou,“ řekl Kjelsson.

„Jistě,“ špitla a zmizela za dveřmi.

Major jí sledoval. Když její silueta prošla kolem dveří, ohlédl se na kapitána.

„Bude mi scházet.“

„Dejte jí čas, veliteli.“

„Myslíte, že si to rozmyslí?“

„Možná jen potřebuje víc času. A přijde na to, že v tom co dělá, je dobrá a bude jí policejní práce chybět.“

„Chtěl bych tomu věřit.“

„Co víme o tom napadení té mladé ženy?“ zeptal se zvědavě Kjelsson.

„Jeďte do nemocnice a zkuste z ní něco dostat,“ navrhl Admunsen a natáhl se po výpovědi seržantky Romstromové.

Kjelsson pokynul hlavou a opustil kancelář velitele kriminální policie Aalborg.

„Potřebuji změnu,“ vyhrkla najednou Romstromová, která čekala na chodbě.

„Nemusíš mi to vysvětlovat. Řekl bych, že jsme to u tebe doma probírali několikrát. Jen major Admunsen s tím rozhodně nepočítal.“

„Zvykne si,“ odsekla a vyrazila k výtahu.

Kjelsson jen přikývl a následoval ji.

„Znovu zpět?!“ ozval se hlas muže, který se k nim blížil.

Byl to seržant Larnassen.

„Ještě je brzy,“ procedil kapitán mezi zuby.

Romstromová seržanta Larnassena pozdravila, ale do rozhovoru se s ním nepustila.

„Vrať se, až se na to budeš cítit,“ dodal seržant a pokračoval dál.

Jako bys o tom něco věděl, pomyslela si Romstromová.

* * *

Kjelsson odvezl Romstromovou domů. Sám se pak vrátil na oddělení, aby s novým kolegou Saadem mohli vyrazit do místní nemocnice vyslechnout napadenou dívku Rebecku Hakkansenovou.

„Udělej si čaj a odpočiň si,“ navrhl kapitán, když se loučil s Romstromovou u dveří.

„Nepoznávám se.“

„Dej tomu čas.“

„Mám pocit, že nepatřím do tohoto světa.“

„Byla jsi skoro půl roku v kómatu. Někteří lékaři ti nedávali moc šancí, ale tys to dokázala a vrátila se zpátky.“

„A co ty? Měl jsi někdy pochyby, že to nezvládnu?“

„Věřil jsem, že se probudíš. Nic jiného jsem si nepřipouštěl,“
odvětil pohotově.

„Možná tvá víra mě vrátila zpátky,“ špitla a přitáhla se k němu
blíž.

Políbila ho na jeho zarostlou tvář a pak mu naznačila, že by se
měl oholit. Kjelsson s úsměvem pokynul a vrátil se do svého vozu.

* * *

[*Nemocnice Aalborg, o půl hodiny později*]

Stříbrné Volvo zaparkovalo na parkovišti zdejší nemocnice.
Seržant Saad vystoupil jako první. Hned po něm Kjelsson. Upravil si
límeč u kabátu a vyrazil ke vstupním dveřím.

„Detektiv Kjelsson,“ spustil u recepcce. „Chtěl bych mluvit s
doktorem Mauhenem.“

Ukázal služební průkaz, aby mu sestra za pultem věřila.

„Zavolám ho,“ sáhla na telefon a vyvolala doktora Mauhena.

Kjelsson poděkoval a odstoupil od modrého pultu. Během
deseti minut se ve vestibulu objevil doktor černé pleti.

Doktor Mauhena byl typický představitel africké menšiny
v Dánsku.

„Co pro vás mohu udělat?“ spustil perfektní dánštinou.

„Jestli jste doktor Mauhena,“ procedil Kjelsson mezi zuby.

„Ano, to jsem,“ přikývl.

Kjelsson ukázal služební průkaz a představil se. Pak se otočil na svého kolegu Saada a představil ho, ale doktor Mauhena se stále díval na kapitána Kjelssona. Jako by seržanta ignoroval.

„Jste tu kvůli té dívce, kapitáne?“

„Ano.“

„Pojďte se mnou,“ ukázal směrem ke schodům.

„Jak je na tom?“ spustil Kjelsson.

„Teď už dobře. Ale měla namále. Tři bodná zranění,“ odvětil Mauhena.

„Mluvíte dobře dánsky,“ dodal kapitán.

„Narodil jsem se tu.“

Oh!

Myslím, že tuhle odpověď nikdo nečekal.

„Vážně?“ ušklíbl se Kjelsson.

„Můj otec přišel do této země ze Súdánu a moji matku potkal...“

„...doktore Mauheno,“ přerušila ho procházející sestra v bílém.

„Volal doktor Nystrom. Máte k němu přijít.“

„Tak mu prosím vyřídíte, že tu mám návštěvu od policie.“

„Ano,“ kývla a pokračovala po schodech dolů.

V prvním patře doktor Mauhena ukázal doleva.

„Tudy!“

„Pochopil jsem, že vaše matka je Dánka,“ dodal Kjelsson.

„Jistě!“

„Máte ještě nějaké sourozence?“

„Chcete vědět, jestli zde žijí další černí Dánové?!“

„Proč zde žijete, když máte takové řeči!“ ohradil se Saad.

Mauhena ho znovu ignoroval.

„Byla to jen otázka,“ pronesl kapitán. Sám jste začal vyprávět o tom, že váš otec potkal vaši matku...a...rozhodně proti vašemu původu nic nemám, pokud budete dodržovat zákony této země.“

„Vaše pacientka leží zde,“ ukázal na dveře.

Pokoj číslo 5.

„Nevadí, když budu přítomen výslechu?“ zeptal se Mauhena s pohledem na kapitána.

„Není to výslech. Položím jí pár otázek a půjdeme.“

„Rozumím,“ kývl a vstoupil do místnosti jako první.

Uvnitř stál policista, který kapitána Kjelssona hned poznal.

„Kapitáne!“ zvolal.

„Můžete si skočit na kávu. Peterssone. Chvíli se tu zdržíme,“ řekl Kjelsson a pozdravil Rebecku Hakkansenovou.“

Doktor Mauhena se postavil k oknu, aby policistům nepřekážel.

„Asi víte, na co se vás budu ptát,“ spustil kapitán.

Dívka přikývla.

„Můžete mluvit?“

Dívka znovu jen přikývla a přitom očima uhnula směrem k oknu, kde stál doktor Mauhena.

„Jak dlouho pracujete v hotelu SHAAP?“ zeptal se Kjelsson.

„Tři roky,“ odvětila.

„Když vás útočník napadl, neřekl vám něco, co by vysvětlovalo jeho počínání?“

„Ne!“

„Neřekl ani slovo?“

„Hm.“

„Kapitáne, vidíte, že je unavená...“

„...můžete nás nechat prosím,“ zareagoval Kjelsson okamžitě.

„Bude to jen chvilka.“

„Myslím, že to nechápete!“

„Naopak!“ řekl Kjelsson.

Doktor semkl rty, ale už nic neřekl.

„Nebyl to Dán,“ vyhrkla najednou Rebecka Hakkansenová.

„Byl tmavší pleti?“ zeptal se Kjelsson.

V tom se znovu Mauhena utrl, jako kdyby do něho píchli.

„Samozřejmě, jak typické!“ zavrčel znovu doktor. „Každý hned vidí v černých agresory! Jak rasistické!“

„Doktore, tohle je výslech a říct, o muži, že má tmavší pleť není nic rasistického!“ ohradil se Kjelsson.

„Je to mnohem horší, kapitáne. Rasismus se tak zaryl do srdcí Evropanů, že cizinci se mnohdy bojí žít v zemi, která se jim líbí.“

„Možná byste se divil, kolik Evropanů se bojí vás muslimů,“ dodal Saad.

Každý v této místnosti pochopil, že tohle byla narážka na zvyšující se migraci.

„Každý se může svobodně rozhodnout!“ vyhrkl Mauhena.

Neřekl bych, že to bylo svobodné rozhodnutí, ale volba, jak odejít ze země, kde se necítím svobodný, pomyslel si seržant.

„Myslím, že tohle se netýká našeho případu,“ řekl Kjellsson.

„A vy jste rasista, kapitáne?!“

Kapitán se otočil směrem k Saadovi jako by tušil, jak doktora vyprovokovat, aby odešel. Zřejmě nechápe, že teď tady není prostor pro debatu týkající se migrace cizinců do Evropy.

„Seržant Saad váš doprovodí ven!“

„Cože?“

„Ano, běžte ven!“

Trval na svém a čekal, až se doktor Mauhena pohne z místa. Seržant byl připraven. Ukazoval rukou ke dveřím.

„Půjdu sám!“ ohradil se a odešel.

Jakmile odešel, Kjellsson se podíval na Saada. Pak už se věnoval Rebecce Hakkansenové.

„Teď když odešel, tak mi můžete beze strachu říct, koho jste tam viděla a co se stalo?“ spustil Kjellsson.

„Poznal jste to?“ podivila se dívka.

„Doktor Mauhena má trochu vznětlivější povahu. A vzhledem k tomu, že jeho otec pochází ze Súdánu, tak chápu, že jako muslim si svou víru zachovává i v této zemi.“

„Víra?“ vyprskla dívka. „Jsou to vrazi. Chtějí nás všechny vyvraždit!“

„Jak to myslíte?“

„Ten útočník mluvil arabsky nebo jinou podobnou řečí, kterou mluví muslimové,“ rozpovídala se najednou.

Vypadlo to, jako by se jí ulevilo, že se nemusí ohlížet do stran, jestli jí někdo uslyší.

„Přišli sem a snaží se prosazovat svá práva. Ať se vrátí tam, odkud přišli!“ pokračovala.

Byla v ráži a chtěla ten hněv dostat ze sebe. Kjellsson jí nechal mluvit. Předpokládal, že pak se dozví, kdo byl tím útočníkem.

„Tváří se, že přišli v míru. Jsem přesvědčena, že to tak není. Roztahují se po celé Evropě a s názory jako má doktor Mauhena se snaží zničit všechny lidské hodnoty!“

„Slečno Hakkansenová, nepřišli jsme kvůli muslimské expanzi do Evropy. Vyšetřujeme vaše napadení v hotelu SHAAP!“ zastavil ji Kjellsson.

„Byl to někdo takový!“ trvala na svém.

„A jste si tím opravdu jistá?“

„Nerozuměla jsem mu, co říkal, ale jedno slovo mi v paměti utkvělo.“

„Jaké slovo?“

„Vatan.“

„Vatan?“

„Ano.“

„To je něco jako domov,“ ozval se Saad.

„Jakým jazykem?“ zeptal se Kjellsson.

„Myslím, že turečtina.“

„Turek to nebyl!“ ohradila se Hakkansenová. „Toho bych poznala!“

„Jste si tím jistá?“

„No, víte...“

„...viděla jste mu do obličeje?“ zeptal se Saad.

„Měl nějakou roušku. Ale viděla jsem oči. Byli tmavé a zlé!“

„Podle toho přece nemůžete poznat, jestli byl nebo nebyl turecké národnosti.“

„Hm.“

„Řekla jste někomu, že útočník mohl být muslim?“ zeptal se pro změnu Kjelsson.

„Ne. Nikdo se to na to neptal.“

Kjelsson pokynul hlavou.

„Jste Dánka?“

„Ne. Švédka.“

„A váš účel návštěvy Dánska?“

„Jsem asistentka pana Ravenssona.“

„Kdo je pan Ravensson?“

„Obchodní makléř hotelových řetězců v Dánsku a Švédsku.“

„Zvláštní, že se po vás neptal?“ zareagoval Kjelsson.

Slečna Hakkansenová neodpověděla.

„Byl ubytovaný v hotelu SHAAP?“

„Ano.“

„Dobře, vyhledáme ho,“ řekl kapitán a poděkoval za čas, který jim věnovala.

Kapitán se s pokynutím hlavy rozloučil se slečnou Hakkansenovou a následoval Saada. Strážník Petersson už stál na chodbě.

„Teď je vaše,“ řekl Kjelsson a podíval se na Saada.

„Jedeme do hotelu SHAAP?“ zeptal se jako by tušil, že to kapitán řekne.

„Ano.“

Kapitán přikývl a vyrazil po schodišti do přízemí nemocniční budovy. U recepce se rozloučil s usměvavou sestrou a pokračoval dveřmi, až k parkovišti.

2. Sjaellandsgade, byt Saffi Romstromové, 11:42

Romstromová vyhlížela z balkonu a užívala si sluníčka, které se svými paprsky snažilo prohřát chladné okolí. Měla na sobě kabát a usrkávala čaj, který si udělala.

Žuch!

Ozvala se rána. Romstromová se prudce otočila, ale nikdo v místnosti nebyl. Jenom rozbitá váza ležela na zemi.

„Jak se to mohlo stát?“ podivila se. „Průvan tu není.“

Vstoupila dovnitř. V tom se v rohu místnosti objevil mladík. Měl umazaný obličej. Oblečení potřhané a špinavé.

„Kdo jste? Jak jste se sem dostal!“ vykřikla.

V první chvíli byla připravená po něm hodit hrnek, který držela v ruce.

„Jmenuji se Stellan,“ zaznělo vystrašeně.

Zřejmě se mě bojí víc, než já jeho, pomyslela si.

„Jak ses dostal do mého bytu?“ zeptala se vzápětí.

„Nevím.“

„Nevíš?“ udivila se.

Stála na místě a pozorovala mladíka, který se díval na všechny strany. Jelikož z něho necítila hrozbu, nevyhnala ho a snažila se z něho dostat nějaké informace.

„Musíš si pamatovat, kudy jsi sem přišel,“ spustila znovu.

„Ocitl jsem se ve vašem bytě. Omlouvám se!“ vyhrkl a skoro se rozbřečel.

„Neublížím ti. Jen nerozumím, jak ses sem dostal. Dveře jsou zamčené.“

Mladík zakroutil hlavou. Romstromová ho vyzvala, aby se posadil. Ve chvíli, kdy šel ke křeslu, stalo se něco, čemu ani Romstromová v první chvíli nerozuměla. Mladík prošel skrz něj. Sám se tomu divil. S vykulenýma očima se podíval na ženu, která ho nevyhnala.

„Co se to děje?“

„Myslím...“

Už to nedořekla.

Vžžt!

Mladík najednou zmizel. Jako by tu nikdy nebyl.

„Kam jsi zmizel?!“ vyhrkla Romstromová, ale mladík se už neobjevil.

Prošla celý byt, ale mladík tu nikde nebyl. Zmizel stejně rychle, jak se objevil.

„Co to sakra, bylo?!“

Posadila se do křesla a přemýšlela, jestli není blázen. Pak se rozhodla, že zavolá Kjellssonovi.

„To jsem já,“ spustila jako první.“

„Co se děje?“

„Nevím, co se děje, ale musím ti něco říct. Něco se stalo...“

„...co se stalo? Jsi v pořádku?“

„Ano, já ano.“

„A kdo není?“

„Řeknu ti to, až přijedeš. Nechci, aby sis myslel, že jsem blázen.“

„Jsme v hotelu SHAAP. Přijedu co nejdříve.“

„Dobře, děkuji.“

Romstromová ukončila hovor a položila mobilní telefon na stůl. Na místo, kde byl před rozhovorem. Vydechla a podívala se do rohu místnosti, kde před chvílí stál neznámý mladík.

Co to sakra bylo?

* * *

[Aalborg, hotel SHAAP, ve stejný čas]

Kjelsson vrátil telefon do kapsy. Seržant Saad si toho všiml a jeho zvědavost ho nenechala v klidu.

„Je vše v pořádku?“

„Snad ano. Romstromová je v poslední době nějaká divná.“

„Bude to chtít větší čas na zotavenou.“

„Zřejmě,“ pokynul kapitán hlavou a vyrazil k recepci.

Mladá recepční stála za pultem a zrovna rovnala klíče od pokojů.

„Dobrý den,“ pozdravil Kjelsson a přistoupil blíž k pultu, na který položil svůj průkaz.

Saad pozdravil a zůstal stát metr za kapitánem. Zpovzdálí sledoval ruch návštěvníků hotelu.

„Jak vám mohu pomoci?“ zeptala se recepční.

„Rebecka Hakkansenová.“

„To je ta žena, co jí tady pobodali.“

„Ano.“

„Měla jsem zrovna volno, když se to stalo. Hrozné!“

„Slečna Hakkansenová tu přece pracuje,“ přidal se Saad.

„Ano, to je ta Švédka,“ podotkla.

Zatvářila se přitom hrozně povýšeně.

„Co mi můžete říct o slečně Hakkansenové?“ zeptal se Kjelsson a vrátil svůj průkaz do kapsy.

„Neměla jsem jí ráda,“ odsekla.

„Proč?“

„Spala s každým, kdo něco znamenal.“

„I s panem Ravenssonem?“

„Taky,“ kývla.